

Daniels bok – nummer trettiofem

Att avtäckta den profetiska ramen: William Millers insikt och de tre förödande makterna som leder till Harmagedon

Jeff Pippenger
2023-12-30

Vid ”ändens tid”, år 1798, blev Daniels bok, och mer specifikt synen som framställdes vid floden Ulai, öppnad. Synen tillkännagav inledandet av undersökningsdomen den 22 oktober 1844. Den vers som blev grunden för den sanningen är Daniel kapitel åtta, vers fjorton. William Miller, den budbärare som utvaldes att uppfatta budskapets öppnande, förstod aldrig fullt ut alla de sanningar som var förbundna med synen, men han fullgjorde det verk som hade blivit honom givet.

När Miller påbörjade sitt studium av det profetiska ordet kom han att förstå vissa regler för profetisk uttolkning som hade identifierats och fastställts i Bibeln. Dessa regler blev kodifierade och identifierade som William Millers tolkningsregler. Dessa regler är stadfästa genom inspirationen och identifierade som de regler som skall användas av dem som förkunnar inledningen av den verkställande domen vid söndagslagen. Miller vittnade att han började sitt studium av Bibeln från Bibelns början och endast gick vidare i den mån han förstod det som han då begrundade. Utifrån detta tillvägagångssätt är det lätt att se varför den första tidsprofetia som Miller uppfattade, och som hade bäring på det budskap som han skulle identifiera som uppfyllt år 1844, var de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex.

Inspirationen upplyser oss om att ängeln Gabriel, tillsammans med andra heliga änglar, ledde Millers sinne, liksom Gabriel hade lett Daniels, Johannes uppenbararens och alla Bibelns profeters sinnen; ty Gabriel hade fått den uppgift som Satan hade förverkat. Gabriels uppgift framställdes i Satans första namn, Lucifer, vilket betyder ljusbärare. Gabriel förde det profetiska ljuset till Miller, och i lydnad för ljuset frambar han budskapet som tillkännagav öppnandet av den undersökande domen den 22 oktober 1844.

I efterhand kan de som önskar förstå William Millers verk inse att han gavs vissa insikter i det profetiska ordet, vilka blev nycklar i hans arbete med att sammanställa budskapet om den annalkande domen. En av dessa nycklar var hans insikt att en dag i profetisk tillämpning motsvarade ett år. En annan var en profetisk struktur som han använde för att placera och samordna de profetiska linjer han upptäckte. Denna struktur byggde på de två sataniska makter som förde ödeläggelse över Guds folk och Guds helgedom. Alla Millers upptäckter inordnades i den profetiska struktur som framställde hedendomens historia, följd av påvedömet, vilka efter varandra trampade ned både Guds helgedom och Guds folk från det gamla Israels tid ända fram till Kristi andra ankomst.

Den profetiska strukturen gjorde det möjligt för honom att med exakthet identifiera varje sanning som behövdes för att fastställa den 22 oktober 1844 som domens inledning. Men denna sanning var begränsad, ty han kunde inte se den tredje förföljande makten som följde på hedendomen och

påvedömet i den profetiska historien. Det var inte nödvändigt för honom att se den sanningen, ty hans uppgift var att förkunna den 22 oktober 1844, och ljuset om den tredje förföljande makten skulle öppnas efter detta datum.

I samband med att han fogade sina profetiska förståelser till en struktur av de två ödeläggande makterna, det hedniska Rom, följt av det påvliga Rom, hade han också den uppfattningen att det ord som i Daniels bok översatts med "det dagliga" var en symbol för hedendomen, och/eller det hedniska Rom. Ordet "tamid", översatt med "det dagliga", används av Daniel fem gånger. Det används alltid i samband med en symbol som Miller med rätta förstod representera påvedömet. Den symbol för påvedömet som alltid förekommer i samband med "det dagliga" framställs med två symboler. Hur det än uttrycks, identifierar de två symbolerna för den påvliga makten båda påvedömet, men likväl gällde att när Daniel använde ordet "tamid", som översatts med "det dagliga", användes det alltid tillsammans med och före symbolen för påvedömet. Millers förståelse av att "det dagliga" i Daniels bok stod för hedendomen blev grunden för den struktur han såg, vilken byggde på de två ödeläggande makterna: hedendomen, följt av påvedömet. Millers identifiering av "det dagliga" som hedendomen i Daniels bok var bestämd att bli en väldig stridsfråga inom adventismen, med början i adventismens andra generation, som tog sin början 1888.

Den första profetiska sanning som Miller upptäckte och som utgjorde en del av förståelsen av den 22 oktober 1844 var de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex, och det var den första Millers fastställda sanningar som förkastades år 1863. Detta förkastande inledde den första generationen av adventismen, när de började vandra genom Laodiceas ödemark. Den andra generationen började vid generalkonferensen i Minneapolis år 1888, och i efterdyningarna av det uppror som ägde rum där började det sataniska arbetet med att förkasta Millers identifiering av "det dagliga" som hedendom år 1901. Den korrekta förståelsen av "det dagliga" åsidosattes inte fullständigt förrän efter profetissans död, hon som hade identifierat att den uppfattning som framfördes i opposition mot Millers korrekta syn på "det dagliga" hade förmedlats av "änglar som blev utdrivna ur himlen". Det fullständiga förkastandet ägde rum i den tredje generationen omkring 1931. Den tredje generationen hade börjat med utgivningen av W. W. Prescotts bok med titeln The Doctrine of Christ, strax efter bibelkonferensen 1919. År 1919 började den tredje generationen och fortsatte fram till utgivningen av boken Questions on Doctrine år 1957.

Efter att Millers verk hade blivit befäst och tydligt framställt på Habackuks två tavlor (pionjärskartorna från 1843 och 1850), började Herren därefter uppenbara sanningen att det fanns ännu en, en tredje, förödande makt som skulle följa efter hedendomen och påvemakten och som också skulle förfölja Guds folk.

"Genom hedendomen, och sedan genom påvedömet, utövade Satan sin makt under många århundraden i ett försök att utplåna Guds trogna vittnen från jorden. Hedningar och papister drevs av samma drakande. De skilde sig endast såtillvida att påvedömet, genom att ge sken av att tjäna Gud, var den farligare och grymmare fienden. Genom romanismens försorg tog Satan världen till fånga. Guds bekännande kyrka drogs in i denna villfarelses led, och under mer än tusen år led Guds folk under drakens vrede. Och när påvedömet, berövat sin styrka, tvingades

att upphöra med förföljelsen, såg Johannes en ny makt stiga upp för att återljuda drakens röst och fortsätta samma grymma och hädiska verk. Denna makt, den sista som skall föra krig mot kyrkan och Guds lag, framställdes genom ett vilddjur med lammlika horn. De vilddjur som föregick det hade stigit upp ur havet, men detta steg upp ur jorden och framställer den fredliga framväxten av den nation som symboliseras. De ”två horn lika ett lamm” återger väl den amerikanska regeringens karaktär, sådan den kommer till uttryck i dess två grundläggande principer, republikanism och protestantism. Dessa principer är hemligheten bakom vår makt och välgång som nation. De som först fann en fristad vid Amerikas stränder gladde sig över att de hade nått ett land fritt från påvedömet's högmodiga anspråk och den kungliga maktens tyranni. De beslutade att upprätta en regering på den breda grundvalen av medborgerlig och religiös frihet.” Signs of the Times, 1 november 1899.

Miller kunde inte se den tredje förföljande makten, och av denna anledning var hans framställning ofullständig, fastän den var fullkomligt ägnad att fullgöra hans verk. Syster White identifierar att Miller var Guds utvalde budbärare, att han i sitt verk hade förebildats av Elia och Johannes Döparen, och i sin kallelse till verket av Elisa, och i sin död av Mose. Få i den heliga historien har föranlett sådana kommentarer att de identifieras med att änglarna väntar vid deras grav för att uppväcka dem, men detta är kommentaren om Miller. Att hans verk var begränsat av den historia i vilken han upprestes är inte ett nedsättande omdöme om Miller, utan helt enkelt en nödvändig insikt, om hans verk skall betraktas i det sanna ljuset av Guds profetiska ord.

Miller gavs särskild änglaledd vägledning som gjorde det möjligt för honom att uppbygga ett profetiskt ramverk grundat på de två förhärjande makterna: hedendomen, följd av påvedömet. Av denna anledning missförstod Miller de profetior som angav historien bortom den ödeläggelse som dessa två makter åstadkommit. Ändå fann ingen av dessa missuppfattningar sin väg till Habackuks två heliga tavlor, där de grundvalar som uppfördes genom Millers verk framställdes i grafisk form. Detta är anledningen till att inspirationen kunde säga om 1843 års karta att den var ledd av Herrens hand.

”Herren visade mig att 1843 års karta hade utformats under hans ledning och att ingen del av den borde ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand drogs tillbaka.

”Sedan såg jag, beträffande det ”dagliga”, att ordet ”offer” hade tillagts genom människors vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ”dagliga”; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt.” Review and Herald, 1 november 1850.

De sanningar som sammanställdes av Miller under änglars ledning leddes av Herren, och inom godkännandet av 1843 års karta innefattade inspirationen att Millers förståelse, att ”det dagliga” representerade hedendom, var riktig. Fem gånger förekommer det hebreiska ordet ”tamid”, översatt med ”det dagliga”, i Daniels bok, och det representerar alltid förhållandet mellan de två ödeläggande makterna: hedendom följd av påvedömet.

Millers förståelse av "det dagliga" som en symbol för hedendomen var helt avgörande i den profetiska tolkningsram han använde, ty den successiva relationen mellan hedendom följd av påvedöme blev hans referenspunkt för att samordna alla de profetior som han leddes att förstå.

Vid "ändens tid", år 1798, blev Daniels bok öppnad, och det huvudsakliga skriftställe som syster White identifierade som adventrörelsens "centrala pelare" och "grundval" var Daniel kapitel åtta, vers fjorton.

Det skriftställe som mer än alla andra hade varit både grunden och den centrala pelaren för adventstron var förklaringen: "Ända till två tusen tre hundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas." [Daniel 8:14.] Den stora striden, 409.

Vers fjorton är svaret på vers tretton, och svaret är meningslöst utan sammanhanget i frågan.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur lång tid avser synen om det dagliga offret och den förödelsens överträdelse, genom vilken både helgedomen och härskaran blir givna till att förtrampas? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; därefter skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Dessa två verser är symbolen för den kunskapsökning som frambringades när Daniels bok avseglades vid "ändens tid", år 1798. Vers tretton identifierar de två förödande makter som Miller byggde sin profetiska modell på. Miller identifierade "det dagliga" i vers tretton som hedendomen, och "förödelsens överträdelse" som påvedömet. Det är viktigt att inse att den profetiska modell som änglarna ledde Miller att urskilja, identifieras i de två verser som representerar den kunskapsökning som trädde in i historien år 1798. Ändå gavs det inte åt Miller att se nästa makt som skulle träda fram på den profetiska scenen och förfölja Guds folk.

"Jag såg att odjuret med de två hornen hade en drakes mun och att dess makt låg i dess huvud, och att påbudet skulle utgå ur dess mun. Sedan såg jag skökornas moder; att modern inte var döttrarna, utan skild och tydligt åtskild från dem. Hon har haft sin dag, och den är förbi, och hennes döttrar, de protestantiska sekterna, var de nästa som skulle träda fram på scenen och ge uttryck åt samma sinne som modern hade när hon förföljde de heliga. Jag såg att i samma mån som modern har avtagit i makt, har döttrarna vuxit, och snart kommer de att utöva den makt som en gång utövades av modern." Spalding and Magan, 1.

Millers oförmåga att urskilja den tredje makten tvingade honom att dra slutsatser som helt enkelt var felaktiga. Miller identifierade havsodjuret i Uppenbarelseboken tretton som det hedniska Rom och jordodjuret som det påvliga Rom. Hans tillämpning av Uppenbarelseboken kapitel sjutton var också bristfällig på grund av hans oförmåga att se den profetiska historia som sträckte sig bortom påvedömet andra ödeläggande makt. Av denna anledning behandlade Miller, när han identifierade den romerska makten i Daniels profetia, den som en enda makt som framträdde i två faser. Det var och är en riktig tillämpning, men det hindrade honom från att förstå rikena i Bibelns profetior som något som sträckte sig bortom ett fjärde rike representerat av Rom. Han såg och identifierade att Roms fjärde rike hade två faser, framställda som det hedniska Rom och det påvliga Rom, men kunde inte se att det påvliga Rom också var det femte riket som skulle följas av ett sjätte rike.

I Daniels andra kapitel förde milleriterna samman det femte rikets beståndsdelar i Bibelns profetia med det fjärde riket. På en grundläggande nivå var deras tillämpning korrekt, men ofullständig, ty den första hänvisningen till rikena i Bibelns profetia måste överensstämma med den sista hänvisningen till rikena i Bibelns profetia, eftersom Jesus, såsom Alfa och Omega, alltid framställer slutet genom början. Oförmågan att se åtskillnaden mellan två på varandra följande riken gjorde det omöjligt för Miller att inse att Uppenbarelseboken kapitel tolv identifierar hedendomen (draken), havsodjuret i Uppenbarelseboken kapitel tretton såsom påvedömet (odjuret) och jordens odjur i Uppenbarelseboken kapitel tretton såsom avfälligt protestantism (den falske profeten).

Miller kunde inte se draken, vilddjuret och den falske profeten som tre på varandra följande riken i Uppenbarelsebokens tolfte och trettonde kapitel, och blev därför genom sin profetiska logik tvungen att anta att de två kapitlen inte var en successiv framställning av de tre makter som leder världen till Harmagedon. Det ljus som gavs åt Miller var det fullkomliga ljuset för hans generation, och hans generation prövades genom det ljuset.

Ljuset om de tre ödeläggande makterna (draken, vilddjuret och den falske profeten) gavs åt Future for America vid "ändens tid", år 1989. Det avsnitt i Daniel som förseglades upp i och med Sovjetunionens sammanbrott, till uppfyllelse av Daniel kapitel elva, vers fyrtio, var den tredje ängelns ljus, medan Miller hade fått den första ängelns ljus. De sista sex verserna i Daniel elva kom att ses som grunden och den centrala pelaren i Future for Americas rörelse, och vers fyrtio i Daniel kapitel elva sammanfattar detta ljus, på samma sätt som verserna tretton och fjorton i Daniel kapitel åtta sammanfattade det ljus som förseglades upp i Milleritrörelsen.

Och vid ändens tid skall kungen i söder stöta samman med honom; och kungen i norr skall komma mot honom såsom en stormvind, med vagnar och ryttare och med många skepp; och han skall tränga in i länderna och översvämma dem och dra vidare. Daniel 11:40.

Versen identifierar ett krig som började vid "ändens tid" år 1798, mellan kungen i söder och kungen i norr. Kungen i söder representerade det ateistiska Frankrike, som just det året tillfogade påvedömet det dödliga såret. Påvedömet framställs där som kungen i norr. Frankrike var, profetiskt sett år 1798, en tiondel av de tio rikena i Daniels sjunde kapitel. Dessa tio riken representerar det hedniska Rom, och det hedniska Rom representerar draken. Påvedömet (kungen i norr) representerar vilddjuret. Versen visar att kungen i norr (påvedömet), som hade fått sitt dödliga sår i versens inledning, slutligen skulle slå tillbaka mot kungen i söder (ateismens kung). När påvedömet verkligen slog tillbaka, hade ateismens kung förflyttat sig från nationen Frankrike till Sovjetunionens konfederation. Frankrike var en nation, men när påvedömet i versen slog tillbaka mot kungen i söder, identifierades kungen i söder som "länder", liksom det forna Sovjetunionen.

När kungen i norr (påvedömet) slog tillbaka, förde det med sig "vagnar", "ryttare" och "många skepp". Vagnar och ryttare är symboler för militär styrka, och skepp är symboler för ekonomisk styrka. Den makt som ingick en ohelig allians med påvedömet i syfte att störta Sovjetunionen var Förenta staterna, och de två styrkor hos Förenta staterna som identifieras i Uppenbarelsebokens trettonde kapitel är dess förmåga att tvinga världen att ta emot den påvliga auktoritetens märke

genom vapenmakt och ekonomiskt tvång. Människor kommer att förbjudas att köpa eller sälja utan märket, och vidare kommer människor, utan märket, att dödas.

Vers fyrtio identifierar direkt draken (kungen i söder), vilddjuret (påvedömet) och den falske profeten (Förenta staterna). Den grundläggande versen för ”ändens tid” år 1989 identifierar de tre förödande makter som leder världen till Harmageddon, alldeles som millerrörelsens grundläggande verser identifierade de två förödande makterna: hedendomen, följd av påvemakten.

Versen inleds med en strid mellan kungen i söder och kungen i norr. I början av versen (1798) segrar kungen i söder, men längre fram i versen slår kungen i norr tillbaka och segrar över kungen i söder. Versens början markerar striden mellan kungen i norr och kungen i söder, och i avslutningen av det budskap som ryms i versen framställs samma strid mellan den nordlige och den sydlige kungen, men med motsatt utgång. Början markerade ”ändens tid” år 1798, och den avslutande striden markerar ”ändens tid” år 1989. Versen bär inom sitt skrivna vittnesbörd signaturen Alfa och Omega, begynnelsen och änden.

Versens faktiska historia fortsätter efter Sovjetunionens sammanbrott 1989, fram till söndagslagen i vers fyrtioett. Vid söndagslagen åstadkoms den trefaldiga föreningen i det moderna Babylon genom en rad snabba händelser. Vers fyrtio börjar därför när dödssåret tillfogas år 1798 och Tyrus sköka blir bortglömd. Den historia som representeras av versen avslutas helt vid söndagslagen i vers fyrtioett, där dödssåret helas och Tyrus sköka blir ihågkommen. Signaturen för början och slutet är inskriven inte bara i den text som finns i versen, utan också i den fullständiga historia som versen representerar. Versen identifierar den profetiska ramen, som inte enbart bygger på hedendomen (draken) och påvedömet (vilddjuret), utan den identifierar strukturen hos de tre förödande makterna som leder världen till Harmagedon.

Millers profetiska ramverk tillkännagav ankomsten av Guds undersökande dom, och Future for Americas profetiska ramverk tillkännager ankomsten av Guds verkställande dom. Vid ”ändens tid” år 1989 började en trestegsprocess av prövning och rening, när de sista sex verserna i Daniel elva avseglades vid Sovjetunionens sammanbrott. Det förhållandet att Miller endast såg hedendomen och påvedömet, och inte såg den avfälliga protestantismen, måste förstås för att visionen om floden Ulai, som avseglades år 1798, rätt skall kunna förstås.

Vi kommer att fortsätta den betraktelsen i nästa artikel.

”Vi har ingen tid att förlora. Oroliga tider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets anda. Snart skall de nödens scener som omtalas i profetiorna äga rum. Profetian i det elfte kapitlet av Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har ägt rum som uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas.”

”I den trettionde versen talas det om en makt som ’verserna 30 till och med trettiosex citerade.’”

”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum.” Manuscript Releases, nr 13, 394.